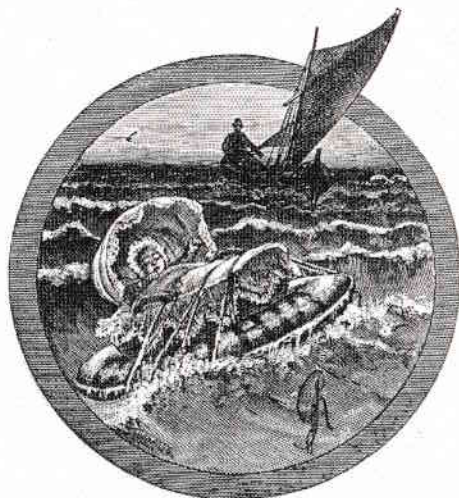

LIBRIS

We know
books

Autor: Jules Verne
Titlu: Clovis Dardentor
Titlu original: Clovis Dardentor
Ilustrații: Léon Benett

© Editura: Aldo Press, București, ©Toate drepturile rezervate

După o traducere de : Tatiana Popescu Ulmu
Dtp: Ștefănescu Victor Mihai
Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri
www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES

Clovis Dardentor / Jules Verne. - București : Aldo Press, 2023
ISBN 978-606-050-301-9
821.133.1

Jules Verne

Clovis Dardentor

Cuprins

- 1 În care personajul principal al acestei povestiri nu este prezentat cititorului
- 2 În care principalul personaj al acestei povestiri este prezentat, în mod sigur, cititorului
- 3 În care amabilul erou al acestei povestiri începe să se așeze în primul plan
- 4 În care Clovis Dardentor spune lucruri din care Jean Taconnat socoate să scoată un profit
- 5 În care Patrice continua să considere că stăpânul său e lipsit uneori de distincție
- 6 În care nenumărate peripeții ale acestei povestiri se desfășoară în orașul Palma
- 7 În care Clovis Dardentor se întoarce de la castelul Bellver mai repede decât se dusesese
- 8 În care familia Dèsirandelle ia contact cu familia Elissane
- 9 În care termenul trece fără niciun rezultat nici pentru Marcel Lornans și nici pentru Jean Taconnat
- 10 În care se oferă un prim și serios prilej pe calea ferată de la Oran la Saida
- 11 Care nu este decât un capitol pregătitor al capitolului următor
- 12 În care caravana părăsește Saida și sosește la Daya
- 13 În care recunoștința și dezamăgirea lui Jean Taconnat se amestecă în doză egală
- 14 În care Tlemcen nu este vizitat cu grija pe care o merită acest oraș fermecător
- 15 În care una dintre cele trei condiții impuse de articolul 345 din Codul Civil este în sfârșit îndeplinită
- 16 În care un deznodământ potrivit încheie acest roman după placul domnului Dardentor

Capitolul 1

În care personajul principal al acestei povestiri nu este prezentat cititorului

Când coborâră amândoi în gara Cette, din trenul de Paris – Marea Mediterană, Marcel Lornans zise adresându-se lui Jean Taconnat:

— Spune-mi, te rog, ce-o să facem în așteptarea plecării pachebotului?...

— Nimic, răspunse Jean Taconnat.

— Totuși, dacă te iei după Ghidul călătorului, Cette este un oraș care-ți trezește curiozitatea, cu toate că nu are o vechime prea mare, deoarece a luat ființă după crearea portului său, situat la capătul canalului din Languedoc și datorat lui Ludovic al XIV-lea...

— Și poate că-i lucrul cel mai folositor pe care l-a făcut Ludovic al XIV-lea de-a lungul întregii sale domnii! îi explică Jean Taconnat. Nu încape îndoială, marele rege prevedea că noi o să venim să ne imbarcăm aici, azi, 27 aprilie 1885...

— Fii și tu măcar o dată serios, Jean, și nu uita că Sudul are urechi și te poate auzi... Și-apoi, de vreme ce ne aflăm la Cette, mi se pare cuminte din partea noastră să vizităm Cette, adică bazinele, canalele, gara maritimă, cei doisprezece kilometri de cheiuri, promenada udată de apele limpezi ale unui apeduct...

— Ai isprăvit, Marcel, să-mi tot reciți din Joanne?...

— Un oraș, continuă Marcel Lornans, care ar fi putut să fie o Veneție...

— Și care s-a mulțumit să fie o mică Marsilie! ripostă Jean Taconnat.

— Precum spui, dragă Jean, rivala superbului oraș provensal, primul porto-franco al Mediteranei, după el, și care exportă vinuri, sare, rachiu, uleiuri, produse chimice...

— Și care importă pisălogi ca tine... îi replică Jean Taconnat,

întorcând capul.

— Și de asemenea pieci neargășite, lână din La Plata, făină, fructe, cod, lemn pentru doage, metale...

— Destul... destul! strigă tânărul, dornic să scape de această cascadă de informații ce se rostogolea de pe buzele prietenului său.

— Două sute șaptezeci și trei de tone intrări și două sute treizeci și cinci de mii ieșiri, reluă necruțătorul Marcel Lornans, fără să mai vorbim de halele lui de sărare pentru anșoa și pentru sardele, de salinele lui care produc anual între douăsprezece și patrusprezece mii de tone, de producția de doage atât de însemnată, încât folosește două mii de muncitori și fabrică două sute de mii de butoaie de vin...

— În care aș vrea să fii închis de două sute de mii de ori, prieten limbut ce ești! Dar, la drept vorbind, Marcel, întrucât ar putea toată această superioritate industrială și comercială să-i intereseze pe doi băieți de treabă care se îndreaptă spre Oran, cu intenția de a se înrola în regimentul 7 vânători din Africa?...

— Când călătoresc, totul este interesant, chiar și ceea ce nu este... afirmă Marcel Lornans.

— Dar oare există destulă vată la Cette ca să-ți poți astupa urechile?

— O să întrebăm și asta când ne vom plimba.

— *Argèlès* pleacă peste două ore, țină să observe Jean Taconnat, și, după părerea mea, lucrul cel mai bun este să mergem direct pe puntea vasului!

Și poate că avea dreptate. În două ceasuri, era oare cu puțință să vizitezi acest oraș mereu în creștere – cel puțin cu un profit oarecare? Ar fi trebuit să poți să mergi la heleșteul de la Thau, aproape de canalul la izvorul căruia este construit orașul, să te urci pe muntele calcaros Pilier de Saint-Clair, izolat între heleșteu și mare, în coasta căruia orașul se desfășoară în amfiteatru, și pe care plantațiile de pini îl vor reîmpăduri într-un viitor apropiat. Oare această capitală maritimă sud-occidentală, care comunică cu Oceanul prin canalul Sudului, iar cu interiorul prin canalul Beaucaire și pe care două linii de drum de fier, una

prin Bordeaux, cealaltă prin centru, o unesc cu inima Franței, nu merită ea să rețină turistul vreme de câteva zile?

Marcel Lornans nu mai insistă totuși, și-l urmă docil pe Jean Taconnat, precedat de un hamal ce împingea căruțul cu bagaje. După un drum destul de scurt, au ajuns la vechiul bazin. Călătorii

din tren, având aceeași destinație cu a celor doi tineri, se și aflau adunați acolo. O mulțime de curioși pe care îi atrage întotdeauna plecarea unui vas aștepta pe chei, și n-ar fi fost exagerat apreciind cifra lor cam la o sută pentru o populație numărând treizeci și șase de mii de locuitori.

Cette posedă un serviciu regulat de pacheboturi spre Alger, Oran, Marsilia, Nisa, Genova, Barcelona. Pasagerii care dau preferință unei traversări ce-și alege adăpostul coastei Spaniei și al arhipelagului Balearelor, în vestul Mediteranei, ni se par mai avizați. În ziua aceea, vreo cincizeci de oameni aveau să se îmbarce pe *Argèlès*, vas de dimensiuni modeste – între opt sute și nouă sute de tone – care oferea toate garanțiile dorite, sub comanda căpitanului Bugarach.

După ce își aprinsese primele focuri, scoțând pe coș un nor de fum negricios, *Argèlès* fusese amarat în interiorul vechiului bazin, de-a lungul estacadei de la Frontignan, la est. Spre nord se desenează, în forma lui triunghiulară, noul bazin la care ajunge canalul maritim. În partea opusă se află instalată bateria circulară care apără portul și digul Saint-Louis. Între acest dig și capătul larg al estacadei de la Frontignan, un șenal, destul de ușor de străbătut, duce la vechiul bazin.

În vreme ce pasagerii se îmbarcau pe *Argèlès* venind pe dig, căpitanul Bugarach supraveghea personal, arimarea bagajelor sub prelatele punții. Cala, ticsită, nu mai dispunea de niciun locșor liber, încărcată fiind cu huilă, doage, uleiuri, carne sărată și vinuri cupajate, pe care Cette le fabrică în antrepozitele ei, sursă a unui export considerabil.

Câțiva marinari bătrâni – fețe dintr-acelea arse de vânturi, cu ochi strălucitori sub sprâncenele groase și răzvrătite, cu urechile roșii, legănându-se pe picioare, clătinați parcă de un ruliu continuu – stăteau de vorbă prin perdeaua de fum a pipelor lor. Ceea ce-și spuneau era de bună seamă pe placul acelor pasageri, pe care o traversare de treizeci-treizeci și șase de ore nu poate să nu-i emoționeze dinainte.

— Timp frumos, spunea unul.

— Bate briza dinspre nord-est care, după cât se vede, o să

țină, adăuga altul.

— Trebuie să fie tare răcoare în preajma Balearelor, conchidea un al treilea, scuturând, prin lovituri în vârful unghiei, scrumul pipei stinse.

— Dacă bate vântul, *Argèlès* va prinde ușor cele unsprezece noduri pe oră, zise pilotul, care tocmai își luase locul la bordul pachebotului. De altfel, sub comanda căpitanului Bugarach, n-ai de ce să te temi. Vântul prielnic șade ascuns în șapca lui și e deajuns să și-o scoată din cap pentru a-l avea la pupa!

Foarte încurajatori, acești lupi de mare! Dar oare nu se știe proverbul marinăresc: „Cine vrea să mintă n-are decât să vorbească despre vreme”?

Dacă cei doi tineri acordau prea puțină atenție acestor pronosticuri, ba, mai mult decât atât, dacă ei nu se sinchiseau câtuși de puțin nici de starea mării, nici de riscurile acestei traversări, majoritatea pasagerilor se arătau mai puțin indiferenți sau mai puțin filosofi. Câțiva își simțeau și capul, și inima tulburate, chiar mai înainte de a fi pus piciorul pe punte.

Printre aceștia din urmă, Jean Taconnat îi atrase atenția lui Marcel Lornans asupra unei familii care, fără îndoială, avea să debuteze pe această scenă, cam prea bogată în mașini, a teatrului mediteranean – frază metaforică a celui mai jovial dintre cei doi prieteni.

Această familie înfățișa grupul trinitar al tatălui, al mamei și al fiului. Tatăl era un bărbat de cincizeci și cinci de ani, cu o figură de magistrat, deși nu aparținea magistraturii așezate pe scaun sau stand în picioare, cu cotleți cărunți, cu fruntea îngustă, corpolent și măsurând cinci picioare și două degete, datorită pantofilor cu tocuri înalte – într-un cuvânt, unul din acei rotofei omuleți cuprinși îndeobște în rubrica „bondoci”. Îmbrăcat într-un costum cadrilat din stofă groasă țesută în diagonală, cu o caschetă cu clape pe capul încărunțit, el ținea într-o mână o umbrelă vârată într-un toc lucitor, iar în cealaltă pătura de călătorie cu desene în dungi, făcută sul și încercuită de două ori cu o curea de piele.

Mama avea avantajul asupra soțului ei de a-l domina cu un oarecare număr de centimetri – o femeie înaltă, slabă și uscată, tip

de lungană, cu fața gălbuie, cu nasul pe sus, din pricina înălțimii sale, fără îndoială, cu părul lins și cărare la mijloc – de un negru suspect când ai atins cincizeci de ani – cu buzele strânse, cu obrazii pătați de un ușor herpes, întreaga ei persoană importantă fiind înfășurată într-o pelerină largă de lână, de culoare cafeniu-închis, căptușită cu petit-gris. O geantă cu încuietoare metalică îi atârna de brațul drept, și un manșon din imitație de jder pe brațul stâng.

Fiul era un băiat oarecare, de șase luni major, cu o fizionomie ștearsă, cu gâtul lung, ceea ce, adăugat la rest, este adesea un indiciu de prostie din naștere, cu tulleie de mustață blondă răsărind ici-colo, cu ochi fără expresie prin lornionul cu lentile de miop, cu trupul deșirat, stângaci, cu aerul fără vlagă al unui rumegător, destul de stânjenit de brațele și de picioarele lui – deși luase lecții de grație și de ținută – într-un cuvânt, unul din acei prostănaci, nuli și inutili, care, spre a folosi o locuțiune din limbajul algebric, sunt afectați de semnul, minus”.

Așa arăta această familie de burghezi vulgari. Ei trăiau dintr-o rentă de o mie două sute de franci provenind dintr-o dublă moștenire, de altfel nefăcând niciodată nimic spre a o mări, dar nici spre a o micșora. Originari din Perpignan, ei locuiau acolo într-o casă veche pe strada Popiniere, care se întinde de-a lungul râului Tet. Când erau anunțați într-unul din saloanele Prefecturii sau ale Vistieriei generale, aceasta se făcea sub numele de: „domnul și doamna Dèsirandelle și domnul Agathocle Dèsirandelle”.

Ajunsă pe chei, în fața debarcaderului care înlesnea accesul spre *Argèlès*, familia se opri. Să se imbarce imediat, sau să aștepte, plimbându-se, clipa plecării?... Problemă serioasă, într-adevăr!

— Am venit prea devreme, domnule Dèsirandelle, bombăni doamna, și nu pierzi niciodată prilejul...

— După cum nici dumneata nu pierzi niciodată prilejul să reproșezi, doamnă Dèsirandelle! răspuse domnul pe același ton.

Această pereche nu-și spunea niciodată altfel decât „domnule”,

„doamnă” fie în public, fie în particular – ceea ce socoteau ei a fi de o nemaipomenită distincție.

— Să mergem să ne instalăm pe punte, propuse domnul Dèsirandelle.

— Cu un ceas înainte! strigă doamna Dèsirandelle. Când avem de stat treizeci de ore pe acest vas, care de pe acum se clatină ca un leagăn!...

Într-adevăr, deși marea se vădea a fi calmă, *Argèlès* era scuturat de un ușor ruliu, datorită unei vagi hule împotriva căreia vechiul bazin nu este apărut pe de-a-ntregul de către spargevalul de cinci sute de metri, construit la o distanță de câteva cabluri de șenal.

— Dacă ne e teamă de rău de mare chiar în port, reluă domnul Dèsirandelle, poate ar fi fost mai bine să nu întreprindem această călătorie!

— Crezi, așadar, că aș fi consimțit s-o fac, domnule Dèsirandelle, dacă n-ar fi fost vorba de Agathocle?...

— Ei bine, deoarece s-a hotărât...

— Țasta nu-i un motiv ca să ne imbarcăm atât de devreme.

— Dar trebuie să ne predăm bagajele, să ne luăm în primire cabina, să ne alegem locul în sufragerie, așa cum m-a sfătuit Dardentor...

— Vezi bine, răspuse doamna, pe un ton sec, că Dardentor al dumitale n-a sosit încă!

Și ea se înalță pe vârfuri spre a-și lărgi câmpul vizual, plimbându-și privirea peste digul de la Frontignan. Dar personajul indicat sub strălucitorul nume de Dardentor nu se zărea.

— Eh! exclamă domnul Dèsirandelle. Doar îl cunoști prea bine, niciodată n-o să se schimbe!... N-o să-l vezi decât în ultimul moment!... Cu prietenul nostru Dardentor, riști întotdeauna să pleci fără el...

— De pildă, zise doamna Dèsirandelle, dacă lucrul ăsta i s-ar întâmpla și-acum...

— N-ar fi pentru prima oară!

— Atunci de ce a plecat de la hotel înaintea noastră?...

— A vrut să-și viziteze un prieten, pe Pigorin, un dogar, și a

promis să ne ajungă pe vas, îndată ce va sosi, se va urca pe bord, căci aş pune rămăşaş că n-o să stea să se plictisească pe chei...

— Numai că n-a sosit...

— N-o să întârzie, răspuse domnul Dèsirandelle, îndreptându-se cu pas hotărât spre debarcader.

— Tu ce părere ai, Agathocle? întrebă doamna Dèsirandelle, adresându-i-se fiului ei.

Agathocle nu avea nicio părere, deoarece el nu se gândea niciodată la nimic. De ce l-ar fi interesat pe neghiobul ăsta toată această agitație maritimă și comercială, transport de mărfuri, îmbarcarea călătorilor, această forfotă de pe punte care precede plecarea unui pachebot? O călătorie pe mare, explorarea unei țări necunoscute nu-i trezeau câtuși de puțin acea curiozitate plină de voieșie, acea emoție instinctivă, atât de firească la tinerii de vârsta lui. Nepăsător la toate, străin față de toate, lănced, lipsit de imaginație, de spirit, el nu făcea nimic. Taică-său îi spusese: „O să plecăm spre Oran”, iar el răspunsese: „Ah!” Maică-sa îi spusese: „Domnul Dardentor a promis să ne însoțească”, și el răspunsese: „Ah!” Amândoi îi spuseseră: „O să locuim câteva săptămâni la doamna Elissane și fiica ei, pe care le-ai văzut când au trecut ultima oară prin Perpignan”, și el răspunsese: „Ah!” Această interjecție servește de obicei să indice fie bucuria sau durerea, fie admirația, mila sau nerăbdarea. Or, în gura lui Agathocle, ar fi fost greu de spus ce indica ea, dacă nu cumva nulitatea prostiei, și prostia nulității.

Dar, în clipa când maică-sa tocmai îl întreba ce gândește cu privire la oportunitatea de a se urca la bord sau de a rămâne pe chei, Agathocle, văzându-l pe domnul Dèsirandelle că pune piciorul pe debarcader, îl urmă pe taică-său, și doamna Dèsirandelle se resemnă să se îmbarce după ei.

Cei doi tineri se și instalaseră pe duneta pachebotului. Toată această agitație zgomotoasă îi amuza. Apariția cutărui sau cutărui tovarăș de călătorie le isca în cuget cutare sau cutare reflecție, după înfățișarea indivizilor. Ora plecării se apropia. Sirena vaporului spinteca văzduhul. Fumul, mai abundent, se răsuca ca un vârtej la gâtul coșului mare, îndeajuns de aproape

de marele catarg ce fusese acoperit cu husa gălbuie.

Pasagerii de pe *Argèlès* erau, în cea mai mare parte, francezi care mergeau în Algeria, soldați ce se duceau la regimentul sau batalionul lor, câțiva arabi, de asemenea câțiva marocani, cu destinația Oran. Aceștia din urmă, de îndată ce pusese piciorul pe punte, se îndreptaseră spre partea rezervată clasei a doua. La pupa se adunau pasagerii de clasa întâi, cărora le erau destinate, în exclusivitate, duneta, salonul și sufrageria aflate la interior și primind lumină printr-un elegant spirai. Cabinele, situate în vecinătate, primeau lumina prin hublouri cu sticle lenticulare. E limpede că *Argèlès* nu oferea nici luxul și nici confortul vaselor Companiei transatlantice sau ale Mesageriilor maritime. Navele cu aburi care pleacă din Marsilia spre Algeria au un tonaj mai mare, o viteză mai mare și sunt mai bine amenajate. Dar, când e vorba de o traversare atât de scurtă, mai e cazul să faci nazuri? Și, în realitate, această agenție deservind linia Cette-Oran, lucrând cu prețuri mai reduse, nu ducea lipsă nici de călători, nici de mărfuri.

În ziua aceea, dacă la prova se numărau vreo șazeci de călători, cei de la pupa nu depășeau cifra de douăzeci-treizeci. Un matelot trebăluise vreo două ceasuri și jumătate pe punte. Peste o jumătate de oră *Argèlès* își va dezlega parâmele și întârziată nu sunt niciodată prea numeroși la plecarea pacheboturilor.

Imediat după îmbarcare, familia Dèsirandelle se îndreptă grăbită spre ușa dublă ce dădea în sufragerie.

— Cum se mai clatină vasul ăsta! nu se putu abține să nu exclame mama lui Agathocle.

Tatăl se feri să-i răspundă. Nu-l preocupa altceva decât să aleagă o cabină cu trei paturi, precum și trei locuri la masă, în sufragerie, cât mai aproape de oficiu. Pe acolo sosesc mâncărurile, astfel încât poți să-ți alegi cele mai bune bucăți, și nu să fii nevoit să iei ce rămâne.

Cabina pe care o preferă avea numărul 19. Situată la tribord, era una din cele aflate cel mai aproape de centrul navei, unde tangajul se simte mai puțin. Cât despre balansările ruliului, n-aveai de ce să-ți bați capul ca să le eviți. La prova ca și la

pupa, ele sunt resimțite la fel și sunt la fel de neplăcute pentru pasagerii care nu gustă farmecul acestor oscilații legănătoare.

Odată cabina aleasă și micile bagaje instalate, domnul Dèsirandelle, lăsând-o pe doamna Dèsirandelle să-și rânduiască lucrurile, se reîntoarce în sufragerie însoțit de Agathocle. Oficiul aflându-se la babord, el se îndreptă în această direcție, spre a reține cele trei locuri mult râvnite, la capătul mesei.

Un călător se și instalase acolo, în vreme ce șeful de sală și chelnerii se îndeletniceau cu așezarea tacâmurilor pentru cina de la ora cinci. După cum se vede, numitul călător se grăbise să ia în stăpânire acel loc și-și pusese cartea de vizită între cutele șervetului așezat pe farfuria marcată cu monograma *Argèlès*. Și, fără îndoială, de teamă ca nu cumva vreun intrus să-i răpească acest loc bun, el avea să rămână în fața tacâmului până la plecarea pachebotului.

Domnul Dèsirandelle îi aruncă o privire piezișă, primi și el una la fel, izbuti să citească, în trecere, aceste două nume, imprimate pe cartea de vizită a convivului său: „Eustache Oriental”, opri trei locuri în fața sus-numitului personaj, și, urmat de fiul său, părăsi sufrageria, spre a se urca pe duneță.

Nu mai rămăseseră decât vreo douăsprezece minute până la plecare, și pasagerii întârziați pe digul de la Fronlignan aveau să audă ultimele fluierături. Căpitanul Bugarach măsura cu pași rari pasarela. Pe puntea de la prova, secundul de pe *Argèlès* supraveghea pregătirile de plecare.

Domnul Dèsirandelle simțea crescându-i neliniștea și repeta cu o voce nerăbdătoare:

— Uite că nu vine!... De ce întârzie?... Ce face oare?... Știe prea bine că-i la trei fix!... O să piardă vaporul!... Agathocle!...

— Ce este?... întrebă prostește fiul Dèsirandelle, fără a avea aerul că știe de ce taică-său este cuprins de o asemenea tulburare nemaipomenită.

— Tu nu-l zărești pe domnul Dardentor?...

— N-a sosit?...

— Nu, n-a sosit... La ce naiba te gândești?

Agathocle nu se gândea la nimic.

Domnul Dèsirandelle umbla de la un capăt la altul al duneții, plimbându-și privirea când pe digul de la Frontignan, când pe cheiul din fața vechiului bazin. Într-adevăr, întârziatul ar fi putut să se ivească din partea aceasta și, din câteva vâslituri bune, o barcă l-ar fi adus la bordul pachebotului.

Nimeni... nimeni!

— Ce-o să spună doamna Dèsirandelle! exclamă domnul Dèsirandelle, neștiind ce să mai facă. Ea care-i atât de grijulie cu interesele ei!... Totuși trebuie să afle și dânsa!... Dacă diavolul ăsta de Dardentor nu-i aici în cinci minute, ce-o să se întâmple?

Marcel Lornans și Jean Taconnat se amuzau de suferința acestui naiv. Era limpede că parâmele lui *Argèlès* vor fi curând dezlegate dacă nimeni nu-l prevenea pe căpitan, și presupunând că acesta nu va acorda tradiționalul sfert de oră academic – ceea ce nu se face niciodată când e vorba de plecarea unui pachebot – vor pleca fără domnul Dardentor.

De altfel, presiunea mare a aburului făcea să duduie cazanele; rotoacele albe ieșeau cu repeziciune prin țeava de eșapament; pachebotul se lovea de baloanele lui de acostare, în vreme ce mecanicul își legăna mașina și asigura funcționarea elicei.

În acest moment, doamna Dèsirandelle apărură pe duneță. Mai uscată ca de obicei, mai palidă ca oricând, ea ar fi rămas în cabină și n-ar fi ieșit în tot timpul traversării, dacă la rândul ei n-ar fi fost și ea cuprinsă de o adevărată neliniște. Presimțind că domnul Dardentor nu se afla pe vas, iată că, în ciuda slăbiciunii sale, ea vroia să-i ceară căpitanului Bugarach să-l aștepte pe călătorul întârziat.

— Ei, ce se-aude?... i se adresă soțului.

— N-a sosit! fu răspunsul.

— Nu putem pleca fără Dardentor...

— Totuși...

— Dar du-te odată și vorbește-i căpitanului, domnule Dèsirandelle!... Vezi bine că eu n-am puterea să mă urc până la el!

Căpitanul Bugarach, cu ochii în patru, dând un ordin la prova, altul la pupa, părea greu de abordat. Alături de el, pe pasarela,

timonierul, ținând cavilele timonei, aștepta un ordin pentru a acționa troțele cârmei. Nu era momentul să-l interpelezi, și totuși, la imboldul doamnei Dèsirandelle, după ce se cățără anevoie pe scărița de fier, domnul Dèsirandelle se agăță de balustradele pasarelei acoperită cu pânză albă.

— Domnule căpitan... începu el.

— Ce doriți?... răspunse brusc „stăpânul după Dumnezeu”, cu o voce care i se rostogolea printre dinți ca un tunet printre norii vijeliei.

— Când socotiți să plecați?...

— La ora trei... fix... și nu mai e decât un minut...

— Dar unul dintre tovarășii noștri de călătorie a întârziat...

— Cu atât mai rău pentru el.

— Oare n-ați putea să-l așteptați?

— Nicio secundă.

— Dar e vorba de domnul Dardentor!...

Și, rostind acest nume, domnul Dèsirandelle credea cu siguranță că, mai întâi, căpitanul Bugarach avea să-și scoată șapca, apoi să se încline...

— Cine-i ăsta... Dardentor?... Nu-l cunosc!

— Domnul Clovis Dardentor... din Perpignan...

— Ei bine, dacă domnul Clovis Dardentor, din Perpignan, nu este pe bord în patruzeci de secunde, *Argèlès* va pleca fără domnul Clovis Dardentor... Mola prova!

Domnul Dèsirandelle se rostogoli mai degrabă decât coborî scara și se trezi pe duneț.

— Plecăm?... strigă doamna Dèsirandelle, căreia mânia îi împurpura o clipă obraji de pe acum albi ca varul.

— Căpitanul este un bătăran!... Nici n-a vrut s-audă și nici nu vrea s-aștepte.

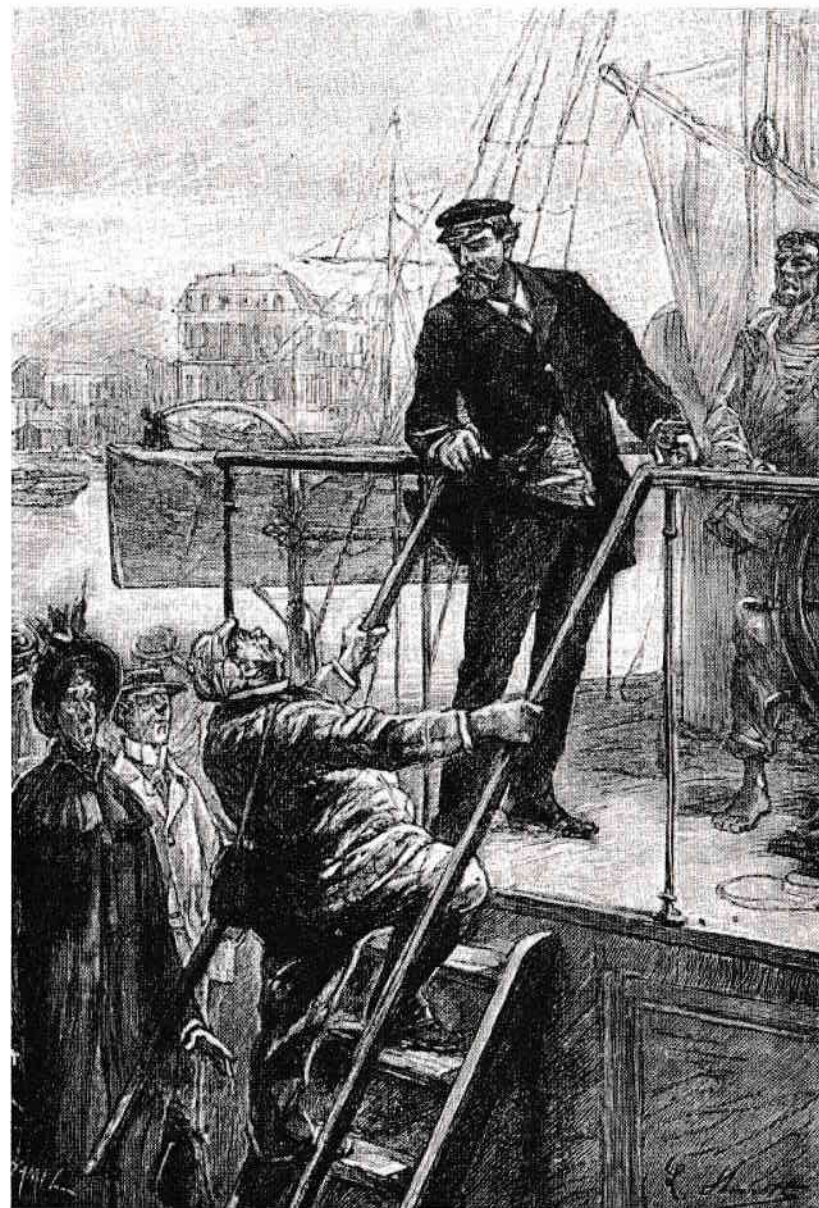
— Să coborâm imediat de pe vas!...

— Doamnă Dèsirandelle... este cu neputință! Bagajele noastre sunt în fundul calei...

— Să coborâm, ți-o repet!

— Ne-am plătit locurile...

La gândul de a pierde prețul unei întreprinderi de la Cette

— Ce doriți?... răspunse brusc „stăpânul după Dumnezeu”